

úroky plynou, jest pro otázku příslušnosti dle § 387 ex. ř. nerozhodnou; neboť tím, že výrok o právoplatnosti kapitálové pohledávky pouze do důvodů rozsudkových pojatý nestane se účastným pravomoci, nenastane u něho zahájení sporu o zaplacení kapitálu. Proto rekursní soud neprávem zrušil usnesení prvního soudu v tomto směru, a bylo následkem toho vyhověno v tomto obmezeném rozsahu odůvodněné dovolací stížnosti navrhovatelů.

Čís. 1408.

Odklad exekuce vyklizením (nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.).

Platnost soudního smíru, jímž vzdal se nájemce výhod nařízení čís. sb. 409/1920, prohlásiv, že o odklad již nezažádá. Návrh na odklad přes to podaný budiž odmítnut.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 14/22.)

V protokole o soudním smíru ze dne 20. května 1921 zavázal se nájemce soudním smírem, že se určitě vystěhuje v termínu listopadovém 1921 a vzdal se jakýchkoliv zákonných výhrad ohledně odkladu exekuce, jmenovitě prohlásil, že již nebude žádati za odklad exekuce. Když pak v termínu listopadovém 1921 vedena byla proti němu exekuce vyklizením, domáhal se odkladu, jež mu soud první stolice povolil. Rekursní soud odkladu nepovolil. Důvody: Každý může se dle všeobecných zásad vzdáti práv mu příslušejících, pokud vzdání to výslovně není zakázáno (§ 1444 obč. zák.). Vládní nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. nevylučuje a nezakazuje, aby strana povinná se nemohla vzdáti dobrodiní, jež toto vládní nařízení jí poskytuje. Je-li tomu tak, je vzdání se odkladu exekuce účinným, neboť úmysl stran při uzavření smíru nenesl se dle obsahu protokolu k tomu, aby založena byla smlouva nájemní na určitou dobu, nýbrž aby s výkonem exekuce bylo sečkáno. Není proto strana povinná oprávněna domáhati se opětného odkladu exekuce a již z tohoto důvodu je nutno návrh její zamítnouti, aniž je třeba, by přihlíželo se k tvrzené okolnosti, že strana povinná není s to, náhradní byt najíti. Strana povinná se dobrodiní cit. vládn. nařízením jí poskytnutého vzdala a nelze proto tvrditi, že by neměla beze své viny jiné přiměřené náhrady za byt, o který jde. Smlouvy činí se zajisté proto, aby se plnily (§ 918 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

Důvody:

Dle § 1 vládn. nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. může — tudíž nemusí — exekuční soud odložit exekuci za podmínek tam vyláčených. Soud rekursní mohl proto uvážiti i okolnosti jsoucí opětnému odkladu na závadu a přihlédl právem k tomu, že právoplatným usnesením prvního soudu ze dne 9. května 1921 byl návrh povinné strany na odklad exekuce zamítnut, a že strana tato, vzdavši se výslovně všech výhod pro budoucnost, zavázala se soudním smírem, že o odklad nebude vůbec

žádati. Rekursní soud zamítl vzhledem k tomu právem opětovany návrh na odklad exekuce, odůvodniv správně své usnesení. Dispoiční právo vlastníka domu nemůže ani dle uvedeného vládní nařízení býti omezeno tak dalece, aby výhody nařízení toho poskytnuty byly nájemci i tehdy, když se jich výslovně a dobrovolně vzdal.

Čís. 1409.

Obec jako majitelka divadla neručí dle § 1313 a) obč. zák. za škodu, již utrpěl v divadle spoluúčinkující při představení, nedošlo-li mezi pořadatelstvem a obcí ku smlouvě o propůjčení divadla.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, Rv I 603/21.)

Žalobce domáhal se náhrady škody z úrazu, jež utrpěl v divadelní budově žalované obce pádem do otvoru v podlaze orchestru a opíral nárok ten jednak o smluvní (nájemní) poměr, který žalovaná obec uzavřela se žalobcem jako členem pořadatelstva a s pořadatelstvem samým, propůjčivši divadlo ku pořádání koncertu, jednak o zavinění zřízenců žalované obce, kteří tehdy osvětlování divadla opatřovali, byvše k tomu technickou kanceláří městskou ustanoveni, za něž žalovaná obec prý je zodpovědnou. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Nesprávné právní posouzení věci shledává odvolací soud v tom, že první soud na základě zjištění vyvozuje závěr, že mezi žalovanou obcí a pořadatelstvem, totiž Dámským odborem Červeného Kříže, došlo ku smluvnímu poměru ohledně propůjčení divadla, že v základě této smlouvy byla žalovaná obec povinna odevzdati i divadelní budovu s veškerým zařízením, tedy i osvětlovacím ku řádnému a účelnému užívání, že však úraz, který žalobce utrpěl, dokazuje, že divadelní budovy řádně užíváno býti nemohlo a nebylo a že proto jest žalovaná obec povinna bez výjiměčně žalobci škodu nahraditi, poněvadž prý při tom nerozhoduje vzhledem k veřejnosti budovy, za jistých podmínek každému přístupné, zda škodu utrpěl divák, účinkující, pořadatel nebo člen pořadatelstva. Závěr ten dlužno označiti za mylný. Závazek k náhradě škody ze smlouvy na straně žalované obce byl by zde jen tehdy, kdyby žalobce prokázal, že uzavřen byl mezi ním a žalovanou obcí smluvní poměr nájemní ohledně propůjčení divadla k představení, při čemž on dirigoval. Takového důkazu však žalobce neprovedl ba ani neprokával, že takový poměr nájemní byl mezi žalovanou obcí a Dámským odborem Červeného Kříže jako pořadatelem představení. Rozsudek sám zjišťuje, že žalobce členem pořadatelstva představení nebyl a v důvodech dále uvádí, že slyšenými svědky nebylo lze zjistiti, zdali divadlo bylo žalovanou obcí Dámskému odboru Červeného Kříže výslovně propůjčeno, a kdo mu je propůjčil. Z výpovědi svědka K-a vyplývá, že v tomto případě nebyl zachován postup, jakým se budova divadelní zadávala a že není vyloučeno, že představení pořádalo se zcela samovolně bez propůjčení divadelní budovy starostou nebo městskou radou, jak se to tehdy za války často stalo. Smlouva nájemní o propůjčení divadla vyhledává jako každá jiná smlouva ku své platnosti vedle všeobecných náležitostí